

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5411/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Дарко Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље ВВ из ..., изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 579/19 од 18.06.2019. године, у седници одржаној 16.01.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље ВВ из ..., изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 579/19 од 18.06.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље ВВ из ..., изјављеног против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 579/19 од 18.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 1767/18 од 04.12.2018. године, у првом ставу изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. У другом ставу изреке, обавезан је тужени да тужиоцима, на име стицања без основа, исплати појединачно означене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. У трећем ставу изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 76.994,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 579/19 од 18.06.2019. године, наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу је преиначена и захтеви тужилаца за исплату досуђених износа као стеченог без основа са законском затезном каматом су одбијени као неосновани, а тужиоци обавезани на накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиља ВВ из ... изјавила је ревизију због погрешне примене материјалног права и на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлуке Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставно правно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављања одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу изложеног одлучено је као у изреци применом члана 413. ЗПП.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић